

Saksnr. 14/5101

Dato: 30.06.2015

ENDRINGER I FORSKRIFT TIL ÅNDSVERKLOVEN (LOV 12. MAI 1961 NR. 2 OM OPPHAVSRETT TIL ÅNDSVERK M.V.)

1 Innledning

Kulturdepartementet vedtar med dette endringer i forskrift til åndsverkloven (forskrift 21. desember 2001 nr. 1563) som følge av endringslov 19. juni 2015 nr. 73, jf. Prop. 69 L (2014-2015) om endringer i åndsverkloven (gjennomføring av EUs hitteverkdirektiv og innføring av generell avtalelisens mv.).

Endringsloven trer i kraft 1. juli 2015. Kongens myndighet etter §§ 16e og 38 i åndsverkloven er delegert til Kulturdepartementet, jf. kgl.res. 19. juni 2015.

Utkast til forskrift har vært på alminnelig høring, også til alle departementene.

Forskriften trer i kraft 1. juli 2015.

2 Bestemmelser til gjennomføring av hitteverkdirektivet

2.1 Omfattende søk og obligatoriske søkekilder

2.1.1 Gjeldende rett og direktivet

Hitteverkdirektivet (Europaparlaments- og rådsdirektiv 2012/28/EU av 25. oktober 2012 om en viss tillaten bruk av hitteverk) innfører en avgrensning av opphavsmannens enerett til bruk av verk der opphavsmannen er ukjent eller ikke kan lokaliseres. Slike hitteverk kan på visse vilkår brukes av kulturarvinstitusjoner som arkiv, bibliotek og museer samt allmennkringkastingsforetak og utdanningsinstitusjoner.

Frem til nå har det ikke vært egne regler om bruk av hitteverk i åndsverkloven eller forskrift til åndsverkloven. Det har vært mulig å klarere hitteverk til bruk i kulturarvinstitusjoner gjennom avtalelisensbestemmelsene i åndsverkloven § 16a, (gjelder bruk i arkiv, bibliotek og museer), og etter åndsverkloven § 32 (gjelder bruk av

verk i kringkasternes arkiv eller samlinger.) Disse bestemmelsene har imidlertid bare gjort det mulig å klarere bruk av hitteverk i Norge. Hitteverkdirektivet gjelder klarering og gjensidig godkjenning av hitteverk for hele EØS-området. Direktivet innfører en ordning med en sentral hitteverksdatabase for alle EØS-land, der det skal fremgå om et verk har status som hitteverk og kan brukes etter direktivet.

For å avgjøre om et verk er et hitteverk, skal den institusjon som ønsker å bruke verket sørge for at det foretas et omfattende søk i god tro etter rettighetshavere. Resultatet av søket skal fremgå av hitteverkdatabasen for EØS-området, slik at dobbeltarbeid unngås. Dersom rettighetshaver likevel melder seg, må bruken opphøre og verket har ikke lenger status som hitteverk.

2.1.2 Høringsutkastet og høringen

I høringsutkastet ble det foreslått å gjennomføre direktivets minstekrav til omfattende søk ved at direktivets vedlegg om relevante søkekilder ble tatt inn som en egen bestemmelse i forskriften.

Det følger av åndsverkloven § 16e at dokumentasjon av søket skal videreformidles fra kulturarvinstitusjonen til Nasjonalbiblioteket. Dersom det skulle oppstå et behov for utfyllende forskrifter vedrørende denne videreformidlingen, ble det foreslått at en eksisterende hjemmel i forskrift til åndsverkloven kunne benyttes.

I høringsrunden bemerket *Kopinor*:

"Vi leser forslaget til forskrift slik at en bruker som ledd i en søkeprosess også skal gjøre søk i forvaltningsorganisasjonenes databaser. Vi gjør oppmerksom på at Kopinor ikke besitter åpne databaser med systematisk oversikt over rettighetshavere og verk, men at slik informasjon i noen utstrekning er lagret fortløpende etter behov, først og fremst i forbindelse med fordeling av individuelt vederlag. Vi forutsetter at søk i våre databaser i praksis betyr at bruker vil kunne henvende seg til Kopinor og at vi vil utlevere informasjon hvis vi har noen."

Den norske Forfatterforening:

"Den norske Forfatterforening har ingen utfyllende oversikt over skjønnlitterære verk skrevet av norske forfattere eller på norsk. Vi forstår at direktivteksten må ta høyde for andre lands forhold, men i Norge vil en slik forpliktelse gi de aktuelle foreninger merarbeid som kun unntaksvis vil gi resultat. I Norge bør forpliktelsen til omfattende søk være oppfylt dersom det er gjort søk i kilder som nevnt under § 1-13 nr 1 litra a, c, d og e, som alle nevner institusjoner, databaser og registre som nettopp har som kjernevirksomhet å identifisere og registrere verk. Vi foreslår derfor at det gjøres i en tilføyelse i litra b som sier at dersom det i Norge er gjort søk i kildene nevnt i litra a, c, d og e, vil det ikke være nødvendig å rette henvendelsen til forfattersammenslutningene."

Norsk Bibliotekforening viser til at:

"Forslaget til ny § 1-13 i forskriftene omhandler hva som kreves for at et søk skal defineres som omfattende. Norsk bibliotekforening mener at listen over kilder som skal gjennomføres er altfor omfattende i forhold til det som skal oppnås, og samtidig forbausende upresis. (...)

Vi har forståelse for at en ikke ønsker å oppdatere forskriftene hver gang det skulle oppstå nye aktuelle søkekilder for hitteverk og at en derfor ønsker å ha noen generelle betegnelser, som f.eks. bibliotekskataloger, men det må likevel være slik at en lett kan identifisere de relevante kildene. Det er også viktig at søkekildene er offentlig tilgjengelige og ikke krever ekstra innsats for å søke om tilgang hos respektive databaseiere."

Om videreformidling av informasjon om omfattende søk fremholder Nasjonalbiblioteket at:

"På dette punktet oppfatter Nasjonalbiblioteket at det er opp til abm-institusjonene og Nasjonalbiblioteket i fellesskap å finne ut hvordan videreformidling av informasjon av hitteverk best kan skje. Nasjonalbiblioteket ser i dag ingen problemer med dette. (...) Etter hvert som Nasjonalbiblioteket får konkret erfaring med registrering av hitteverk, kan vi også vurdere hvorvidt det bør utarbeides en nærmere veiledning, eller om det er behov for et mer utfyllende regelverk slik departementet også åpner for."

2.1.3 Departementets vurderinger

Hitteverkdirektivet er gjennomført i nye §§ 16b til 16e i åndsverkloven. Det viktigste vilkåret er at den kulturarvinstitusjon som ønsker å bruke et konkret hitteverk har foretatt et omfattende søk i god tro etter rettighetshavere. Det omfattende søket skal foretas i de kilder som er relevante for den aktuelle verkstypen. Dette omfattende søket skal i alle tilfeller omfatte de søkekilder som er omfattet av vedlegget til direktivet. Hvis det omfattende søket viser at det ikke er mulig å finne rettighetshavere, er verket å regne som et hitteverk. Hitteverket kan brukes av kulturarvinstitusjonene i form av eksemplarfremsstilling til bestemte formål, og ved tilgjengeliggjøring for allmennheten slik at den enkelte selv kan velge tid og sted for tilgang til verket.

I åndsverkloven § 16e er det i sjette ledd gitt en forskriftshjemmel til å gi utfyllende regler om omfattende søk. Siden det er et vilkår etter direktivet at det alltid skal søkes i de kilder som er listet opp i vedlegget til direktivet, er vedlegget tatt inn i en egen forskriftsbestemmelse om omfattende søk.

I høringen hadde Kopinor og Den norske Forfatterforening kommentarer til kildelisten. Norsk Bibliotekforening har også påpekt at søkekildene som følger av direktivets vedlegg bør justeres, jf. ovenfor.

Departementet har innarbeidet høringsinstansenes innspill så langt som mulig etter en vurdering av hitteverkdirektivets rammer. Etter direktivet skal det blant annet søkes i rettighetsorganisasjonenes databaser. Både Kopinor og Den norske Forfatterforening har opplyst at de ikke har søkbare databaser. Departementet legger til grunn at forpliktelsen etter direktivet ikke vil gå lenger enn det Kopinor skisserer: som et ledd i et omfattende søk vil kulturarvinstitusjonen henvende seg til en rettighetshaverorganisasjon, og organisasjonen vil gi ut informasjon om mulige rettighetshavere dersom den har slike opplysninger. Det legges til grunn at dette ikke vil føre til store mengder merarbeid for rettighetshaverorganisasjonen, slik Den norske Forfatterforening tar opp i høringen.

Dersom det likevel skulle vise seg at denne løsningen ikke fungerer i praksis, vil departementet ta opp til ny vurdering om det vil være nødvendig med særregler for omfattende søk i forskriften som avviker noe fra direktivets vedlegg.

2.2 Videreformidling av informasjon fra kulturarvinstitusjonene til Nasjonalbiblioteket

Hjemmelen i § 16e i åndsverkloven omfatter også at det eventuelt kan gis utfyllende regler om videreformidling av informasjon om omfattende søk fra kulturarvinstitusjoner som er omfattet av reglene om hitteverk og til Nasjonalbiblioteket, som er norsk kontaktpunkt til den felleseuropeiske hitteverksdatabasen. Kongens myndighet til å gi nærmere regler etter § 16e er som nevnt delegert til Kulturdepartementet, jf. kgl. res. 19. juni 2015.

Det er uvisst i hvor stor grad hitteverkreglene vil bli benyttet, og Nasjonalbiblioteket har allerede etablerte nettverks- og fagsamarbeid med en rekke av de kulturarvinstitusjonene som er omfattet av de foreslåtte hitteverkreglene i åndsverkloven. Departementet antar derfor at det ikke er behov for å foreslå regler på dette punktet i denne omgang, men vil følge utviklingen i nær dialog med Nasjonalbiblioteket.

3 Innføring av ny tvisteløsningsordning for avtalelisens på undervisningsområdet – (subsidiær nemndslisens)

3.1 Bakgrunnen for forslaget

Ved endringslov 19. juni 2015 nr. 73, jf. Prop. 69 L (2014-2015), ble åndsverkloven §§ 13b og 38 endret. I et nytt fjerde ledd i § 38 innføres en subsidiær nemndslisens for tvister ved inngåelse av avtale med avtalelisensvirkning på undervisningsområdet, jf. åndsverkloven § 13b.

Bestemmelsen gir også hjemmel til å gi nærmere regler om saksbehandling og domstolsbehandling. Det ble i høringsutkastet foreslått en egen bestemmelse i forskriften om nemndas saksbehandling. I saksbehandlingen skal nemnda følge reglene i forvaltningsloven, men reglene om klage skal ikke gjelde. Nemndas avgjørelser skulle være endelige og kan ikke påklages til andre forvaltningsorgan, men kunne bringes inn for de alminnelige domstoler.

3.2 Høringen

Om nemndas kompetanse uttaler Kopinor:

"Vi ber departementet klargjøre i forskriften § 4-5 at nemnda ikke kan pålegge avtalelisensgodkjente organisasjoner å inngå avtaler om verk, publikasjoner eller bruk (bruksmåter og omfang) som rettighetshaverne ikke har overlatt til organisasjonen(e) å forvalte rettigheter til. Nemndas oppgave må først og fremst være å beregne og fastsette betalingsvilkårene. Vi tillater oss å foreslå at følgende formulering tas inn i § 4-5 som nytt annet punktum i første ledd:

Tillatelsen kan bare gjelde materiale og bruk av en art og i et omfang som omfattes av fullmaktene som organisasjonen har fra rettighetshaverne eller deres organisasjoner hva gjelder inngåelse av avtaler på vedkommende område."

Om domstolsbehandling uttaler Kopinor:

"Vi er usikre på om domstolen skal ha som oppgave å prøve nemndsvedtaket som forvaltningsvedtak etter reglene som gjelder for dette (med det resultat at vedtaket kjennes ugyldig eller opprettholdes) eller om nemnda skal betraktes som et særskilt tvisteløsningsorgan (à la arbeidsretten) hvis avgjørelser skal kunne innbringes for domstolene, og hvilken kompetanse domstolene i så fall skal ha. Partene imellom er tvisten av rent privatrettslig art i form av uenighet om inngåelse av en avtale, og domstoler har normalt ikke kompetanse til å ta beslutninger som innebærer at parter som ikke har inngått en avtale gjensidig forpliktes overfor hverandre som om de hadde inngått en avtale. Og vi er tilsvarende usikre på hvem som vil være motpart hvis en av partene vil reise sak for domstolene (hvem som skal betale saksomkostninger osv.). Vi ber departementet klargjøre i forskriften at nemndsvedtaket kan prøves på linje med ordinære forvaltningsvedtak og at det er staten som vil være motpart."

3.3 Departementets vurderinger

I Prop. 69 L (2014-2015) s. 34 fremgår følgende:

"Etter forslaget skal nemnda kunne prøve vilkårene for eksemplarfremsending, herunder fastsettelse av vederlag. Nemnda skal foreta en helhetsvurdering der hensynet til begge parter skal veies mot hverandre(...)en nemndsavgjørelse skal kunne bringes inn for en domstol som vil kunne prøve saken. Det foreslås en forskriftshjemmel for eventuelt å kunne utforme nærmere regler om nemndas saksbehandling og etterfølgende domstolsprøving av disse sakene."

Det er nemnda opprettet med hjemmel i åndsverkloven § 35 første ledd som skal behandle en eventuell sak. Det er et vilkår for nemndsbehandling at mekling er gjennomført.

Departementet er enig med Kopinor at nemndas avgjørelser ikke skal kunne gå utenfor rammene til de fullmakter som organisasjonen har innhentet. Slike fullmakter er grunnlaget for at en organisasjon kan godkjennes etter åndsverkloven § 38a og kunne inngå avtaler med avtalelisensvirkning.

Det presiseres i forskriften at ved et eventuelt søksmål er det staten ved nemnda som vil være rett saksøkt.

Det er også foretatt en mindre justering av forskriftsteksten etter innspill fra Norwaco i høringen. For øvrig opprettholder departementet høringsutkastets saksbehandlingsregler for nemnda.

4 Forslag til endringer i reglene om mekling i avtalelisensforhandlinger

4.1 Gjeldende rett og bakgrunn

Ved endring i åndsverkloven på bakgrunn av Prop. 69 L (2014-2015) skal bestemmelsene om mekling i avtalelisensforhandlinger også gis anvendelse på videresendingsområdet. Omtalen av gjeldende rett viser til situasjonen før dette vedtaket.

Etter åndsverkloven § 38 første ledd kan hver av partene der avtalelisensavtale ikke kommer i stand, kreve mekling etter regler som Kongen gir. Slike regler er gitt i forskriften til åndsverkloven §§ 4-13 og 4-14.

Etter forskriften § 4-13 har hver av partene rett til å kreve mekling ved forhandlinger om avtale i medhold av nærmere angitte avtalelisensbestemmelser (§§ 13b, 14, 16a, 30 og 32). Dette gjelder dersom den ene part ikke etterkommer krav fra den annen part om å oppta forhandlinger om slik avtale, eller dersom slike forhandlinger ikke fører til enighet.

I § 4-14 er det fastsatt regler om meklingen som skal foretas i disse tilfellene. I første ledd reguleres når meklingen skal begynne og hvem som skal lede meklingen. I andre ledd er det henvist til bestemmelser i arbeidstvistloven av 5. mai 1927 nr. 1 om ugildhet og meklerløfte, som skal gjelde tilsvarende. I tredje ledd er det henvist til regler i tjenestetvistloven og arbeidstvistloven som får tilsvarende anvendelse under meklingen, jf. tredje ledd første og andre punktum. Dette omfatter bl.a. regler om innkalling til mekling, innhenting av opplysninger og slutning av meklingen. I tredje ledd tredje punktum er det gitt en regel om opprettelse av avtale der forlik kommer i stand.

Etter endringene i åndsverkloven § 38 skal reglene om mekling også gis anvendelse for forhandlinger om avtale i medhold av § 34 om videresending av verk i kringkastingssendinger.

Som nevnt ovenfor er det i forskriften § 4-14 andre og tredje ledd henvist til paragrafer i lov av 5. mai 1927 nr. 1 om arbeidstvister. Denne loven er imidlertid opphevet og erstattet av ny lov om arbeidstvister av 27. januar 2012 nr. 9. I forbindelse med lovforslaget ble det påpekt at henvisningene til arbeidstvistloven i

forskriftsbestemmelsen derfor bør endres, slik at forskriften henviser til tilsvarende bestemmelser i den nye loven. I gjeldende arbeidstvistlov er det også noen endringer med hensyn til betegnelser som benyttes. Blant annet bruker den nye loven betegnelsen "Riksmekleren" i stedet for "Riksmeklingsmannen". Det bør derfor foretas noen endringer som bringer forskriften i samsvar med den terminologi som benyttes i gjeldende arbeidstvistlov.

4.2 Høringsnotatet

I høringsnotatet ble det foreslått noen endringer i reglene om mekling i avtalelisensforhandlinger. Dette hadde bakgrunn i proposisjonens forslag om at reglene også skal gis anvendelse på videresendingsområdet, og at gjeldende bestemmelse henviser til arbeidstvistloven av 1927, som er opphevet.

Det ble vist til at det i høringsnotatet om endringer i åndsverkloven ble foreslått at reglene om mekling (i loven § 38 og forskriften §§ 4-13 og 4-14) også gis anvendelse for § 34 om videresending av verk i kringkastingssendinger. De fleste av høringsinstansene som uttalte seg om forslaget om å gi meklingsreglene anvendelse på videresendingsområdet, støttet forslaget. Forslaget ble videreført i Prop. 69 L (2014-2015). På den bakgrunn ble det foreslått at § 34 tas inn i oppregningen av paragrafer (i forskriften gjeldende § 4-13, ny § 4-6) som meklingsreglene skal gjelde for.

Det ble nevnt at det i høringen kom enkelte synspunkter på endringene i forskriften som ble skissert i forbindelse med lovforslaget (ikke så mange hadde merknader til dette.) Noen høringsinstanser ga uttrykk for at reglene som regulerer arbeidstvister ikke passer på tvister om videresending mellom kommersielle parter. Disse høringsinstansene ønsket at det foretas tilpasninger i de gjeldende reglene, eventuelt at det gis egne regler om mekling.

Departementet antok (som nevnt i proposisjonen) at reglene om mekling i forhandlinger om avtalelisensavtale så langt som mulig bør være felles for alle avtalelisensområdene. Departementets anså det som hensiktsmessig å ha et enhetlig regelverk for slik mekling, slik at særregulering for enkelte områder unngås. Det ble på den bakgrunn ikke foreslått tilpasninger i de gjeldende reglene for videresendingsområdet.

Det ble vist til at det etter satellitt- og kabeldirektivet (93/83/EØF) artikkel 11 skal finnes en meklingsordning der det ikke er inngått avtale om videresending i kabel. Nærmere krav til meklingen er fastsatt i artikkel 11 nr. 2 til 4. I høringsnotatet til lovendringene mente departementet at anvendelse av reglene om mekling i § 38 første ledd og forskriftsbestemmelsene gitt i medhold av bestemmelsen vil oppfylle reglene i satellitt- og kabeldirektivet artikkel 11. Videre ble det nevnt at få kommenterte dette i høringen av lovforslaget, men at Kabel Norge mente at kravet i artikkel 11 nr. 3 om at meklingsforslag skal anses akseptert om partene ikke kommer med innvendinger innen tre måneder, må reguleres direkte i forskriften. Departementet antok imidlertid (som i

høringsnotatet til lovendringene) at det var rimelig å anse formålet med direktivets regel oppfylt gjennom reglene som gjelder under meklingen.

Som følge av andre forslag til endringer i forskriften, ble det foreslått at nåværende §§ 4-13 og 4-14 flyttes slik at bestemmelsene blir hhv. § 4-6 og § 4-7.

4.3 Høringsinstansenes synspunkter

Det er bare noen høringsinstanser som har hatt merknader til forslagene om endringer i meklingsreglene for avtalelisensforhandlinger.

Justis- og beredskapsdepartementet uttaler:

"Satellitt- og kabeldirektivet (93/83/EØF) artikkel 11 stiller krav om en meklingsordning for situasjoner hvor det ikke er inngått avtale om videresending i kabel. Bestemmelsen stiller også nærmere krav til meklingen, blant annet at det skal forutsettes at partene har godkjent meklerens forslag dersom de ikke har kommet med innvendinger innen tre måneder. I høringsnotatet på s. 5 uttaler Kulturdepartementet at de antar at formålet med bestemmelsen er oppfylt gjennom reglene i tjenestetvistloven § 17 (som er gitt tilsvarende virkning for mekling etter forskrift til åndsverkloven § 4-14), og at det derfor ikke er behov for å ta inn et slikt særlig krav for mekling på videresendingsområdet. I høringen til de tilknyttede endringene i åndsverkloven uttalte Kabel Norge at de ikke var enige i dette og at de mente kravet i direktivet artikkel 11 nr. 3 om aksept måtte reguleres direkte av forskriften. Vi er enige i Kabel Norges innvending om at klarere regulering er ønskelig. Selv om § 17 og artikkel 11 nr. 3 kan sies å ha samme formål (å forhindre en part i å trekke ut saken), regulerer de bestemmelsene to ulike forhold ved meklingen. Tjenestetvistloven regulerer partenes adgang til å stanse meklingen, mens artikkel 11 nr. 3 fastsetter en tidsramme for når meglers forslag skal anses akseptert. Tjenestetvistloven § 17 er ikke egnet til å gi den forutsigbarhet som følger av den tydelige tremånedersfristen i direktivet. Selv om meklingen kreves avsluttet etter bestemmelsen, gis det ingen klarhet i når meglers forslag skal anses akseptert av begge partene. For å sikre at forutsigbarheten i direktivbestemmelsen også gjenspeiles i norsk rett, vil det etter vår mening være hensiktsmessig å regulere tidsrammen i artikkel 11 nr. 3 eksplisitt i forskriften § 4-14."

Kabel Norge har følgende hovedsynspunkter:

"Kabel Norge støtter ikke departements forslag til meklingsregler på videresendingsområdet. Forslaget tar, slik Kabel Norge ser det, ikke tilbørlig hensyn til de krav satellitt- og kabeldirektivet stiller. De foreslåtte prosessreglene er heller ikke praktisk tilpasset mekling på området for videresending av kringkastingssendinger. Dette medfører at dersom forskriftens nåværende meklingsregler gis tilsvarende anvendelse på videresendingsområdet slik departementet foreslår, må det gjøres en rekke endringer i forslaget."

Kabel Norge mener at en bedre løsning ville være å la de alminnelige regler om rettsmekling i tvisteloven få anvendelse innen videresendingsområdet."

Kabel Norge har "[d]ersom departementet velger å gå videre med det foreliggende forskriftsforslaget og utvide dagens meklingsordning for avtalelisenser til videresendingsområdet" flere konkrete merknader til de enkelte forskriftsbestemmelsene. Disse vil bli omtalt under departementets vurderinger.

Norwaco uttaler:

"Det er uklart for Norwaco om partene kan bli enige om å la tvisten løses ved frivillig nemnd uten forutgående mekling, eller om mekling skal være tvungen også der hvor partene er enige om at mekling er nytteløst."

TV 2 uttaler:

"Når det gjelder innføring av tvungen mekling i forbindelse med videresending av kringkasting i kabelnett, tar vi til etterretning at dette kreves i henhold til satellitt- og kabeldirektivet. Vi vil imidlertid gi uttrykk for at vi finner det særdeles lite tjenlig at slike tvister skal bringes inn for Riksmekleren, som mangler kompetanse, erfaring og kunnskap om slike tvister. Dette vil trolig bare bli en forsinkende og byråkratisk ordning etablert for å oppfylle et direktivkrav, men uten noen nytte for partene. Kunne man ikke bare pålegge partene at mekling skal gjennomføres, men overlate til partene selv å avgjøre hvordan dette skal gjøres i praksis?"

Videre fremholder TV 2:

Det er også et poeng at det er hensynet til brukerne som begrunner avtalelisensene, i ny § 4-6 synes det å fremgå at en organisasjon som er berettiget til å inngå avtalelisens skal kunne kreve at bruker innfinner seg til både forhandlinger og drøftinger, selv om brukeren kanskje ønsker å klarere konkret med rettighetshavere eller deres representanter. Se forslaget (våre understrekninger): «... har hver av partene rett til å kreve mekling dersom den ene part ikke etterkommer krav fra den annen part om å oppta forhandlinger om avtale som nevnt, eller dersom slike forhandlinger ikke fører til enighet.» Etter TV 2s oppfatning bør reguleringen lyde:

«... kan den som ønsker å inngå avtalelisens innenfor godkjente rammer med en godkjent representativ organisasjon, kreve mekling dersom denne organisasjonen ikke etterkommer krav om å oppta forhandlinger om avtale som nevnt eller dersom slike forhandlinger ikke fører til enighet».

4.4 Departementets vurderinger

Generelt

Departementet har i hovedsak opprettholdt forskriftsbestemmelsen som i høringsnotatet, men har gjort noen justeringer. Nedenfor vurderes synspunkter og spørsmål som er tatt opp i høringen.

Som det fremgår ovenfor har noen høringsinstanser kommet med innvendinger mot forslaget knyttet til at Riksmekleren ikke har egnet kompetanse til å mekle i tvister på videresendingsområdet. Slik som etter nåværende forskriftsbestemmelse vil meklingen ledes av Riksmekleren eller av en særskilt mekler som oppnevnes av Kongen, og som skal være knyttet til Riksmeklerens kontor.

Departementet antar at Riksmeklerens generelle kompetanse til å mekle i tvister også kan være verdifull i denne typen saker. Det kan selvfølgelig være en fordel at mekleren kjenner det aktuelle området godt, men spesialkompetanse på området er ikke nødvendigvis avgjørende for å gjennomføre en god mekling. Ved mekling er det svært viktig å legge til rette for en god dialog mellom partene i fastlåste konflikter og bidra til at partene kan finne løsninger. Departementet kan ikke se at det er grunnlag for å anta at meklingen som foreslås vil være uten nytte for partene, slik TV 2 synes å legge til grunn.

At Riksmekleren mangler spesialkunnskap på opphavsrettens område er en innvending som også kan gjøres gjeldende også for de øvrige avtalelisensbestemmelsene. Disse gjelder heller ikke arbeidstvister. Om det skal foretas mer omfattende endringer i tvisteløsningsreglene er et større spørsmål som det ikke er naturlig å gå nærmere inn på i denne sammenhengen. Som nevnt i Prop. 69 L (2014-2015) bør behovet for en bredere gjennomgang av tvisteløsningsreglene vurderes i forbindelse med den helhetlige revisjonen av åndsverkloven.

Nærmere om forslaget

Behov for presisering av reglenes anvendelse overfor kringkastere

Kabel Norge er enig i at det i § 4-6 (nåværende § 4-13) må tas inn en henvisning til åndsverkloven § 34, men vil imidlertid *"be departementet vurdere om det er behov for å presisere i forskriften at meklingsreglene også er ment å gjelde der avtale ikke inngås mellom videresender og kringkaster, da § 34 som sådan ikke omhandler avtaler om videresending med kringkaster. Det er mulig anvendelse av forskriftens meklingsregler følger av henvisningen i forslaget til ny § 45a fjerde ledd i åndsverkloven til lovens § 38 første ledd (som igjen viser til regler som Kongen gir), men dette er ikke lett tilgjengelig. Pedagogiske hensyn tilsier at dette bør fremgå klart av forskriften."*

Satellitt- og kabeldirektivet artikkel 11 nr. 1 lyder slik: ”*Dersom det ikke er mulig å inngå en avtale om tillatelse til videresending via kabel av en kringkastingssending, skal medlemsstatene sikre at alle berørte parter kan søke bistand fra en eller flere meglingsmenn.*”

Det er naturlig å forstå direktivbestemmelsen slik at en meklingsordning skal gjelde generelt for videresending i kabel – dvs. avtaleforhandlinger mellom kabeldistributører og rettighetshavere, herunder også kringkastere (som ikke er omfattet av avtalelisensbestemmelsen). Gjennom henvisning i § 45a vil meklingsreglene også gjelde for kringkasternes rettigheter. Departementet er imidlertid enig i at dette ikke er så lett tilgjengelig. Det er derfor tilføyd i § 4-6 at meklingsreglene for avtalelisensforhandlinger gjelder tilsvarende for forhandlinger om samtidig og uendret videresending av kringkastingssending til allmennheten mellom kringkastingsforetak og den som videresender. SatCab-direktivet er begrenset til videresending i kabel, men det antas nærliggende at meklingsreglene gjelder også andre former for videresending tilsvarende som for § 34.

Forhandlinger i god tro

Kabel Norge uttaler bl.a.:

” Forskriften mangler en bestemmelse om at partene er forpliktet til å innlede og føre forhandlinger i god ånd, og ikke motsette seg eller hindre forhandlinger uten gyldig grunn jf. satellitt- og kabeldirektivets artikkel 12 (1). ”

SatCab-direktivet artikkel 12 nr. 1 lyder: ” Medlemsstatene skal ved sivilrettslige eller forvaltningsrettslige bestemmelser alt etter tilfellet sikre at partene i god tro innleder og fører forhandlinger om tillatelse til videresending via kabel, og ikke hindrer forhandlingene i å finne sted eller stiller seg i veien for dem uten gyldig grunn.”

Departementet tolker ikke direktivet slik at det krever at en bestemmelse om at partene skal føre forhandlinger i god tro/ånd skal fastsettes eksplisitt i lovgivningen. Det synes naturlig å forstå direktivet slik at dette er et mål som skal sikres gjennom lovgivningen. Reglene om rett til å kreve mekling vil innebære at partene vil måtte møte og delta i forhandlinger ledet av mekleren. Departementet antar at artikkel 12 nr. 1 vil være oppfylt gjennom regelverket for øvrig.

Hvem som kan kreve mekling

Til forslaget fra TV 2 (jf. ovenfor) om at det bør presiseres at det bare er brukeren som har rett til å kreve mekling i avtalelisensforhandlinger bemerker departementet at det er fastsatt i åndsverkloven § 38 første ledd at hver av partene kan kreve mekling der avtalelisensavtale ikke kommer i stand. TV 2s forslag til utforming av forskriftsbestemmelsen ville innebære at forskriften ikke ville være i tråd med loven. Lovens særskilte avtalelisenser er innført på områder der det antas å være behov for slik forenklet klarering, og tvisteløsningsreglene bygger på at begge parter har adgang til å kreve mekling. På videresendingsområdet ville en slik regel heller ikke være i

samsvar med kravet i SatCab-direktivet artikkel 11 nr. 1 om at "alle berørte parter kan søke bistand fra en eller flere meglingsmenn". At hver av partene kan kreve mekling, bidrar også til å oppfylle artikkel 12 nr. 1 om å sikre at partene fører forhandlinger i god tro og ikke motsetter seg forhandlinger uten gyldig grunn.

Behov for å innhente særlig kompetanse

Kabel Norge mener at det kan være behov for å innhente særlig kompetanse på videresendingsområdet ved meklingen. Kabel Norge ber departementet "overveie om det bør innføres en regel som gir Riksmekleren anledning til med samtykke av partene å oppnevne en mekler utenfor kretsen av de meklere som fast er knyttet til Riksmeklerens kontor etter mønster av tvisteloven § 8-4 (1) annet punktum."

Departementet antar som nevnt ovenfor at Riksmeklerens generelle meklingskompetanse kan være verdifull også i denne typen tvister. Dersom erfaringene med meklingen tyder på at det er behov for å innhente særlig kompetanse på området, kan det vurderes nærmere om en slik regel bør innføres. Dette kan også sees i sammenheng med en eventuell bredere gjennomgang av tvisteløsningsreglene.

Satellitt- og kabeldirektivet – aksept av meklingsforslag

Som nevnt har departementet lagt til grunn at anvendelse av meklingsreglene i forskriften på videresendingsområdet vil oppfylle reglene om mekling i SatCab-direktivet artikkel 11. Etter det departementet kunne se, var det bare artikkel 11 nr. 3 om aksept av meklingsforslag det kunne stilles spørsmål ved. (Her fremgår det at forslag fremsatt av mekleren skal anses som akseptert av partene med mindre noen av dem kommer med innvendinger innen tre måneder.) Departementet har imidlertid tidligere antatt at formålet med regelen anses oppfylt gjennom reglene i tjenestetvistloven som er gitt tilsvarende anvendelse under meklingen. Noen av høringsinstansene har hatt innvendinger på dette punktet. Justis- og beredskapsdepartementet og Kabel Norge mener at tremånedersfristen for innvendinger mot meklingsforslag bør reguleres eksplisitt.

I lys av synspunktene i høringen har departementet kommet til at regelen om aksept av meklingsforslag kan tas inn i forskriftens bestemmelser om mekling. Det vil innebære en mer direkte gjennomføring av direktivets regel, og det synes heller ikke å være noe i veien for at tremånedersfristen for innvendinger mot forslag fremsatt av mekleren er eksplisitt fastsatt i regelverket. Ettersom denne regelen følger av SatCab-direktivet, antar departementet at det er naturlig å avgrense regelen til mekling på videresendingsområdet (se forslag i § 4-7 nytt fjerde ledd).

Henvisning til tjenestetvistloven om avstemning over meklingsforslag

I nåværende forskriftsbestemmelse vises det til nærmere angitte bestemmelser i lov om offentlige tjenestetvister. Det er ikke foreslått noen endringer mht. henvisningene.

Kabel Norge mener at henvisningen til lov om offentlige tjenestetvister § 17 tredje ledd og § 18, ikke hensiktsmessig. Det uttales bl.a. at *"[d]isse reglene om avstemning over et meklingsforslag er verken relevante eller nødvendige på videresendingsområdet."* Etter Kabel Norges oppfatning *"må det i hvert fall for videresendingsområdet, gjøres unntak fra henvisningen til lov om offentlige tjenestetvister § 17 tredje ledd og § 18. I stedet må det innføres en forskriftsregel slik satellitt- og kabeldirektivets artikkel 11 nr 3 gir anvisning på."*

Som det fremgår ovenfor foreslås at på videresendingsområdet inntas regelen fra SatCab-direktivet om at meklingsforslag anses akseptert innen tre måneder med mindre noen av partene kommer med innvendinger. Departementet antar bl.a. på denne bakgrunn at reglene om avstemning over meklingsforslag ikke er så aktuelle her, og foreslår at disse ikke gis anvendelse på dette området (se forslag i § 4-7 nytt fjerde ledd).

Henvisning til arbeidstvistloven §§ 22 og 23 nr. 1

I den nåværende forskriftsbestemmelsen vises det til bestemmelser i opphevet arbeidstvistlov som skal gjelde tilsvarende under meklingen. I høringsnotatet ble det foreslått at henvisningene endres, slik at det vises til tilsvarende bestemmelser i gjeldende arbeidstvistlov. § 22 gjelder innhenting av opplysninger og fastslår i første ledd at meklere skal innhente alle opplysninger som er nødvendige for å behandle tvisten. I andre ledd er det fastsatt at ved innhenting av opplysninger har meklere myndighet som nevnt i § 48 så langt det passer. Kabel Norge mener at bevisreglene i § 48 ikke passer på en meklingssituasjon innenfor videresendingsområdet, og at forskriften til åndsverkloven *"ikke bør vise til arbeidstvistloven § 22 nr. 2 jf. § 48, men at det i stedet henvises direkte til de mer relevante bestemmelser om rettsmekling i tvisteloven §§ 8-4 til 8-6."*

Departementet har merket seg disse synspunktene, men mener at det er naturlig å se dette i sammenheng med vurderingen av behovet for en bredere gjennomgang av tvisteløsningsreglene, jf. ovenfor.

Frivillig nemndsbehandling i stedet for mekling?

Norwaco reiser spørsmål om partene kan bli enige om å la tvisten løses ved frivillig nemnd uten forutgående mekling, eller om mekling skal være tvungen også der hvor partene er enige om at mekling er nytteløst. Til dette bemerker departementet at lovendringene på bakgrunn av Prop. 69 L(2014-2015) innebærer at reglene om tvisteløsning for de øvrige avtalelisenser også vil gjelde for § 34. Det fremgår av § 38 første ledd andre punktum at om partene er enige om det, kan tillatelse til og vilkår for eksemplarfremsstillingen fastsettes etter reglene gitt med hjemmel i § 35. Dette innebærer at tvister på videresendingsområdet kan avgjøres etter disse reglene dersom partene er enige om det. Det antas at det praktiske i slike tilfeller er at saken forelegges for den såkalte Vederlagsnemnda som er opprettet etter reglene gitt med hjemmel i § 35. Etter departementets syn vil en slik løsning være i samsvar med SatCab-direktivet.

Når begge parter ønsker at saken skal avgjøres av nemnda, vil dette være en frivillig tvisteløsningsmekanisme som er et alternativ til mekling.

Tvist om tolkning av avtaler

Kabel Norge ber om at departementet i forskriften klargjør hvilken tvisteløsning åndsverkloven § 38 andre ledd er ment å vise til for så vidt gjelder tolkning av avtaler innen videresendingsområdet. Til dette bemerker departementet at det siktes til den ovennevnte Vederlagsnemnda som er opprettet etter reglene gitt med hjemmel i § 35. Dersom partene er enige om det, kan altså tvist om tolkningen av avtale avgjøres av denne nemnda.

4.5 Merknader til de enkelte bestemmelsene om mekling

Nærmere om forslag til forskriften § 4-6 (nåværende § 4-13)

I denne bestemmelsen er § 34 tilføyd i oppregningen av paragrafer der hver av partene har rett til å kreve mekling i forbindelse med forhandlinger om avtale. Meklingsreglene vil etter forslaget dermed få anvendelse på videresendingsområdet, tilsvarende som i § 38 første ledd.

I *nytt andre punktum* er det presisert at reglene om mekling i avtalelisensforhandlinger gjelder tilsvarende for forhandlinger mellom kringkastere og distributører på videresendingsområdet. For så vidt følger dette av at § 45a henviser til § 38 første ledd, som gir anvisning på at det kan kreves mekling etter regler som Kongen gir. Imidlertid vil det fremgå klarere gjennom den foreslåtte regelen i andre punktum.

Nærmere om forslag til forskriften § 4-7 (nåværende § 4-14)

I *første ledd* er det foretatt noen rent terminologiske endringer som innebærer at forskriftsbestemmelsen benytter samme betegnelser som i gjeldende arbeidstvistlov. Her er bl.a. "Riksmeglingsmannen" erstattet med "Riksmekleren", og "meglingsmann" erstattet med "mekler".

I *andre ledd* er henvisningene til arbeidstvistloven av 1927 erstattet med henvisninger til tilsvarende bestemmelser i den nye arbeidstvistloven av 2012. Regler om meklerløfte og inhabilitet finnes i ny arbeidstvistlov i §§ 13 og 14 første ledd. Det er derfor henvist til disse bestemmelsene, som vil gjelde tilsvarende. For øvrig er det foretatt noen mindre språklige endringer i dette leddet.

Tredje ledd fastsetter hvilke regler i lov om offentlige tjenestetvister og arbeidstvistloven som får anvendelse under meklingen. Her er også henvisningene endret, slik at det

vises til tilsvarende bestemmelser i gjeldende arbeidstvistlov (i den grad tilsvarende bestemmelser finnes i den nye loven). Endringene innebærer at det vises til arbeidstvistloven § 20 nr. 4 første punktum og tredje punktum, §§ 22 og 23 nr. 1. I disse bestemmelsene reguleres visse spørsmål knyttet til meklingen, bl.a. at mekleren innkaller partene og fastsetter tid og sted for meklingen, innhenting av opplysninger og at meklingsmøtene skal holdes for lukkede dører.

I *nytt fjerde ledd* er det gitt enkelte særregler for videresendingsområdet (dvs. forhandlinger mellom den som videresender og hhv. organisasjon som representerer rettighetshavere og kringkastere). På bakgrunn av SatCab-direktivet artikkel 11 nr. 3 er det i *første punktum* fastsatt at ved mekling på dette området anses forslag fremsatt av mekleren som akseptert med mindre noen av partene kommer med innvendinger innen tre måneder. En part som forholder seg passiv anses altså å ha godtatt forslaget etter tre måneder. Av *andre punktum* fremgår at reglene om avstemning over meklingsforslag i lov om offentlige tjenestetvister ikke får anvendelse for mekling på videresendingsområdet. For øvrig gjelder reglene i paragrafen også for mekling på videresendingsområdet, jf. *tredje punktum*. Bortsett fra unntakene i fjerde ledd, gjelder altså samme regler om mekling på dette området som for lovens øvrige avtalelisensbestemmelser.

5 Øvrige endringer

Ved endringslov 19. juni 2015 nr. 73, jf. Prop. 69 L (2014-2015) er lovbestemmelsene om kabeltvistnemnda og det sakkyndige råd for åndsverk opphevet.

Tilsvarende oppheves nåværende §§ 4-5 til 4-14 i forskriften (reglene om kabeltvistnemnda), samt nåværende kapittel V i forskrift til åndsverkloven (reglene om det sakkyndige råd for åndsverk.)

Bestemmelsene i nåværende § 4-15 til § 4-20 er flyttet (nemndsbehandling av tvister vedrørende bruk av verk og arbeider når effektive tekniske beskyttelsessystemer er anvendt), og blir nytt kapittel V. Overskriften på kapittel IV er også endret, siden reglene om nemndsbehandling og tekniske beskyttelsessystemer flyttes.

6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Forskriftsendringene antas ikke å medføre vesentlige økonomiske og administrative konsekvenser.

Endringene i tvisteløsningsreglene i forskriften antas ikke å ha konsekvenser av særlig betydning. Nemndsordning for avtalelisens på undervisningsområdet innebærer at slike saker behandles av nemnda som er opprettet med hjemmel i § 35 første ledd.

Hovedregelen for disse sakene er at utgiftene til nemndas virksomhet for hver enkelt bæres av partene etter nærmere bestemmelse av nemnda.

På området for videresending av verk i kringkastingssendinger vil det trolig ha begrensede økonomiske konsekvenser at forskriftsreglene om nemndsordningen oppheves, fordi det også for denne nemnda også har vært slik at utgiftene til nemndas virksomhet i den enkelte sak bæres av partene.

Endringene i reglene om mekling i forskrift til åndsverkloven er i hovedsak tekniske oppdateringer. Endringene antas å ha begrensede økonomiske og administrative konsekvenser. At meklingsreglene gis anvendelse på videresendingsområdet kan eventuelt bidra til innsparinger gjennom at tvister løses ved mekling.

Gjennomføringen av hitteverkdirektivet er antatt å medføre noen administrative og økonomiske konsekvenser for de institusjoner som ønsker å bruke hitteverk, jf. Prop. 69 L (2014-2015) s. 57. Hitteverkdirektivets liste over obligatoriske søkekilder for omfattende søk inntas i forskrift til åndsverkloven. Dette antas å være i hovedsak av teknisk karakter, og har derfor ikke store økonomiske og administrative konsekvenser.

Oppheving av reglene i forskriften om det sakkyndige råd for åndsverk antas å ha svært begrensede konsekvenser, ettersom rådet har vært lite brukt i de senere år.

Kulturdepartementet

vedtar:

Forskrift om endringer av forskrift til åndsverkloven fastsettes i samsvar med vedlagte forslag

Benf O. Skjerve

**Forskrift om endringer i forskrift 21. desember 2001 nr. 1563 til
åndsverkloven (lov 12. mai 1961 nr. 2 om opphavsrett til åndsverk m.v.)**

Fastsatt 30. juni 2015 av Kulturdepartementet med hjemmel i lov 12. mai 1961 om opphavsrett til åndsverk m.v. (åndsverkloven) §§ 16e og 38, samt lov 19. juni 2015 nr. 73 om endringer i åndsverkloven.

I

I forskrift 21. desember 2001 nr. 1563 til åndsverkloven (lov 12. mai 1961 nr. 2 om opphavsrett til åndsverk m.v.) gjøres følgende endringer:

Overskrift til kapittel I skal lyde:

Kapittel I – Eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring i arkiv, bibliotek, museer, undervisnings- og forskningsinstitusjoner og til bruk for funksjonshemmede, jf. åndsverkloven § 16 og § 17a. *Omfattende søk etter rettighetshavere til hitteverk, jf. åndsverkloven §§ 16b til 16e.*

Ny § 1-13 med overskrift skal lyde:

§ 1-13. Kulturarvinstitusjoners omfattende søk etter rettighetshavere til hitteverk, jf. åndsverkloven §§ 16b til 16e

Omfattende søk etter rettighetshavere, jf. åndsverkloven § 16e, skal utføres i god tro og i de kilder som er relevante for den aktuelle verkstypen. Dokumentasjon av søket skal viderefremmes til Nasjonalbiblioteket. Søket skal alltid omfatte følgende søkekilder:

1) *For utgitte bøker:*

- a) register over pliktavlevert materiale (Nasjonalbibliografien), bibliotekskataloger og autoritetsregistre som finnes i bibliotek og i andre institusjoner,*
- b) forlegger- og opphavsmannssammenslutninger i det respektive landet,*
- c) eksisterende databaser og registre, WATCH (Writers, Artists and their Copyright Holders), ISBN (International Standard Book Number) og databaser over trykte bøker,*
- d) databasene til de aktuelle rettighetsorganisasjonene, særlig organisasjoner som forvalter retten til eksemplarframstilling, og*
- e) kilder som omfatter en rekke databaser og registre, herunder VIAF (Virtual International Authority Files) og ARROW (Accessible Registries of Rights Information and Orphan Works),*

2) *For aviser, blad, tidsskrift og periodika:*

- a) ISSN (*International Standard Serial Number*) for tidsskrift,
 - b) indekser og kataloger fra bibliotek og andre samlinger,
 - c) register over pliktavlevert materiale (*Nasjonalbibliografien*),
 - d) forleggersammenslutninger og forfatter- og journalistsammenslutninger i det respektive landet, og
 - e) databasene til aktuelle rettighetshaverorganisasjoner, herunder organisasjoner som forvalter retten til eksemplarframstilling,
- 3) For visuelle verk, herunder kunst, fotografi, illustrasjoner, design, arkitektur, skisser av de sistnevnte verk og andre slike verk som finnes i bøker, tidsskrift, aviser og blad eller andre verk:
- a) kildene som er nevnt i punkt 1) og 2),
 - b) databasene til de aktuelle rettighetshaverorganisasjonene, særlig for billedkunst, og inkludert organisasjoner som forvalter retten til eksemplarframstilling, og
 - c) databasene til bildebyrå, der det er relevant.
- 4) For audiovisuelle verk og fonogram:
- a) register over pliktavlevert materiale (*Nasjonalbibliografien*),
 - b) produsentsammenslutninger i det respektive landet,
 - c) databasene til film- eller lydkulturarvinstitusjoner og Nasjonalbiblioteket,
 - d) databaser med relevante standarder og identifikatorer, så som ISAN (*International Standard Audiovisual Number*) for audiovisuelle verk, ISWC (*International Standard Music Work Code*) for musikkverk og ISRC (*International Standard Recording Code*) for fonogram,
 - e) databasene til de aktuelle rettighetshaverorganisasjonene, særlig for opphavsmenn, utøvende kunstnere, fonogramprodusenter og produsenter av audiovisuelle verk,
 - f) opplysninger om medvirkende og annen informasjon som vises på emballasjen til verket, og
 - g) databasene til andre relevante sammenslutninger som representerer en bestemt kategori av rettighetshavere.

Nåværende § 1-13 blir ny § 1-14.

Overskrift til kapittel IV skal lyde:

Kapittel IV - Tvisteløsning mv. for avtale- eller tvangslisenssituasjoner

§ 4-5 med overskrift skal lyde:

Nemndsbehandling av tvister vedrørende bruk av verk i undervisningsvirksomhet, jf. åndsverkloven §§ 13b, 36 og 38

§ 4-5. Der en avtale om fremstilling av eksemplar av utgitt verk etter åndsverkloven § 13b ikke kommer i stand etter at mekling etter § 4-6 er gjennomført, kan hver av partene kreve at tillatelse til og vilkår for eksemplarfremstilling på bindende måte avgjøres av nemnd som nevnt i § 4-3 tredje og fjerde ledd. Tillatelsen kan bare gjelde materiale og bruk av en art og i et omfang som omfattes av fullmaktene som organisasjon etter § 38a har til å inngå avtale på området.

For saksbehandlingen gjelder reglene i forvaltningsloven tilsvarende. Bestemmelsene i forvaltningsloven kapittel VI om klage, gjelder likevel ikke.

Nemndas avgjørelse føres inn i protokoll. Kommer forlik i stand, skal også forliket føres inn i protokollen.

Nemndas avgjørelse kan bringes inn for domstolen. Rett saksøkt er staten ved nemnda.

Nåværende §§ 4-13 og 4-14 med overskrift blir ny §§ 4-6 og 4-7 med overskrift og skal lyde:

Mekling i avtaleforhandlinger om bruk av åndsverk mv. i henhold til avtalelisens, jf. åndsverkloven §§ 13b, 14, 16a, 30, 32 og 34

§ 4-6 . Ved forhandlinger om avtale i medhold av åndsverkloven §§ 13b, 14, 16a, 30, 32 og 34, jf. §§ 36, 38 og 38a, har hver av partene rett til å kreve mekling dersom den ene part ikke etterkommer krav fra den annen part om å oppta forhandlinger om avtale som nevnt, eller dersom slike forhandlinger ikke fører til enighet. Bestemmelsene om mekling i avtalelisensforhandlinger gjelder tilsvarende for forhandlinger om samtidig og uendret videresending av kringkastingssending til allmennheten mellom kringkastingsforetak og den som videresender.

§ 4-7. Meklingen skal begynne innen 14 dager etter at krav er kommet inn til Riksmekleren. Meklingen ledes av Riksmekleren eller av en særskilt mekler som oppnevnes av Kongen, og som skal være knyttet til Riksmeklerens kontor.

Om meklerløfte og inhabilitet gjelder bestemmelsene i lov av 27. januar 2012 nr. 9 om arbeidstvister §§ 13 og 14 første ledd tilsvarende.

Under meklingen får bestemmelsene i lov av 18. juli 1958 nr. 2 om offentlige tjenestetvister §§ 17 og 18, første ledd og andre ledd, første punktum tilsvarende anvendelse. Det samme gjelder bestemmelsene i arbeidstvistloven §§ 20 nr. 4 første punktum og tredje punktum, 22 og 23 nr. 1. Kommer forlik i stand, skal avtale i samsvar med det opprettes under medvirkning av mekleren og undertegnes av partene eller deres representanter.

Ved mekling som gjelder forhandlinger om samtidig og uendret videresending av kringkastingssending til allmennheten anses forslag fremsatt av mekleren som akseptert med mindre noen av partene kommer med innvendinger innen tre måneder. Under mekling på dette området får bestemmelsene om avstemning over meklingsforslag i lov om offentlige tjenestetvister §§ 17 tredje ledd og 18, første ledd og andre ledd, første punktum, ikke tilsvarende anvendelse. For øvrig gjelder bestemmelsene i paragrafen her.

§§ 4-8 til og med 4-12 oppheves.

Bestemmelsene i nåværende §§ 4-15 til 4-20 blir nytt kapittel V.

Overskrift til kapittel V skal lyde:

Kapittel V - Nemndsbehandling av tvister vedrørende bruk av verk og arbeider når effektive tekniske beskyttelsessystemer er anvendt, jf. åndsverkloven § 53b andre ledd

Nåværende § 4-15 blir ny § 5-1

Nåværende § 4-16 blir ny § 5-2

Nåværende § 4-17 blir ny § 5-3

Nåværende § 4-18 blir ny § 5-4

Nåværende § 4-19 blir ny § 5-5

Nåværende § 4-20 blir ny § 5-6

Nåværende kapittel V (om det sakkyndige råd for åndsverk) oppheves.

II

Denne forskrift trer i kraft 1. juli 2015.